

И нещастната сестра изгорѣла за водица, търкалеше се по голата земя безъ никое чловѣческо състраданіе да може да ѝ помогни. Съ теченіето на годинитѣ тя достигна нето да може вече да говори — едва съ голѣма сила можеше да прибърбори нѣкоѣ думѣ, помрачи се и разумътъ ѝ — стана като замаяна, като единъ автоматъ! Изгуби сѣкж чловѣческѣ силѣ и отъ Варвара, отъ нѣжната онѣзи мома съ ангелската онази душа, не останало беше нищо друго освенъ единъ скелетъ.

Тѣзи нещастна мома праведно може да се сравни съ мѣченицитѣ отъ първото христіанско време, които посредствомъ мѣжитѣ посрѣщахъ небеснитѣ вѣнцы.

Х.

Свободата.

Двадесять години изминахъ между тѣзи мрачни дѣла повѣстени отъ мене и никакво промененіе не стана въ Кармелитанскій Мѣнастырь, въздигнатый на Вассора, и който е вече добръ извѣстенъ на читателитѣ. Сякога сѣщитѣ сѣѣни — раскошь и страданія — сладострастенъ животъ отъ една страна и смъртни мѣки отъ друга.

Едва пролѣтъта на 1869 започеваше; чистый въздухъ и свѣтливата прозрачностъ на небето, гармоніята на живота и на природата — сичко беше красно, таинственно!

Въ пролѣтното време поетѣтъ намира най сладкитѣ минути на любовта; въображава онѣзи дни въ които Богъ направи вселеннѣтъ, въ които небето и земята още не бѣхъ зели названіята си: пролѣтъта е времето на надеждѣтъ, на обѣщаніята — богатый възживява своето лихато тѣло, спромахѣтъ намира работѣ и селянинѣтъ ся радва, като мисли за плодоносна година.